הלוקח עובר פרתו פרק שני בכורות טו.

מסורת הש"ס

1) זו דברי רבי שמעון. דלמר כפרק בתרא דתמורה (דף לב.) קדשי מזבח היו בכלל העמדה והערכה (א): דתנן ר' שמעון אומר כו'. ומדלמר רבי שמעון קדשי בדק הבית לא היו מכלל דקדא בקדשי מזבח כתיב והכא מודה בבעל מום מעיקרא דעפה אע"ג דקדשי מזבח (ב) וממאי דתנא דמתני' סבירא ליה קדשי מזבח היו בכלל העמדה והערכה שצריכין שיהו מין בשעת פדייה כדכתיב (ג) והעמיד את הבהמה לפני הכהן וחתכ"ב והעריך אותה מדקתני סיפא גבי קדש הקדשים את מומן דתנא שקידשן למזבח מוקדשין תמימים (ד): אכל מחמיס. לאו הכי רבנן דפליגי עליה דר' שמעון בגמ' תמורה [לב.] דתנא אמרינן לדברי הכל בעל מום מעיקרו לא היה בכלל העמדה והערכה אלא תנא דבי לוי הוא: אפי' מיס. דאינה רואיה למזבח: הכי נמי דאם מתו יפדו. דבבעל מום מעיקרא מודו (ה): רב. דלא מוקי מתניתין דרבנן סבירא ליה כרים לקים דאמר התם [לב.]: לרבנן קדשי בדק הבית כו' הילכך לא מיתוקמא מתני' כולה כרבנן: דקפני בסיפא. דמתניתין אם מתו יקברו (ו) דקדשי מזבח היו בכלל העמדה והערכה: א"כ. דבעמא דתמני' משום מחילה דקדשים לכלבים הוא: ניפני אם נעשו עריפה יקברו. דמשמע אע"ג דמלי למיעבד כהו העמדה והערכה יקברו הואיל ולא חזו אלא לכלבים ומדנקטו מתו ס"מ טעמא משום העמדה (ז) והערכה (ולא) כר' יוחנן דאמר התם לרבנן אחד קדשי מזבח ואחד קדשי בדק הבית היו בכלל ומיתוקמא סיפא דמתני' כרבנן ורישא נמי מיתוקמא כדיהיבו דבבעל מום מעיקרו כולהו מודו ומני זו דברי רבי שמעון ומתלוקתו: לבי. כלבי ואיל ומוקמינא בסיפא (ח) דבפסולי המוקדשין שנפדו הכמות מדבר: מה לבי ואיל עטורין מן הבכורה. דבקרן ולאלך כתיב (ט): ולא אוליא אם המתנות. ולקמן פריך מאי אולמיה דמתנות מבכורה: לבי ואיל עטורין מן המתנות. דכתיב במתנות (י) אם שור אם שה: ומ"ש. מתנות דלא נפקי מקרא קמא: ומתרץ אוליא אם הבכורה שאינה שוה בכל. שאינה נוהגת בנקבות מזכרים: לבי ואיל. אין אותו ואת בנו נוהג בלבי ואיל דכתיב (יא) שור או שה: א"ל למאי מדמיס ליה. לפסולי המוקדשין דתיפטרינהו מאותו ואת בנו: אותו ואת בנו נוהג בחולין ובמוקדשין כדמפרש מולין (דף פח.): א"כ גבי חלבו נמי. אמאי אינטריך אך למיסר מיפוק לי דאסור דלמאי מדמית להו כיון דאמרת אע"ג דאינטריך אך למיסר מיפוק לבבי אפילו דמן לא הוה אמינא דאי לא אמר אך אי לא אמר אך אי לא אמר אך א